REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2017/867 AL COMISIEI

din 7 februarie 2017

privind categoriile de acorduri care trebuie protejate în cadrul transferurilor parțiale de proprietate în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului ([1]), în special articolul 76,

întrucât:

(1) Directiva 2014/59/UE prevede faptul că statele membre au obligația de a asigura protecția anumitor categorii de acorduri în cursul transferului parțial de active, drepturi și pasive ale unei instituții aflate în rezoluție. Aceeași protecție este necesară și în cazul în care o autoritate de rezoluție modifică în mod forțat termenii unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte. Această protecție urmărește ca, atunci când sa efectuat un transfer parțial sau o modificare contractuală, să se împiedice separarea activelor, drepturilor și pasivelor care sunt legate între ele în temeiul acordurilor respective.

(2) Pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a acestei protecții, este necesar să se identifice în mod precis tipurile de acorduri care intră în domeniul de aplicare al fiecăreia dintre categoriile prevăzute de Directiva 2014/59/UE. Metoda cea mai adecvată pentru efectuarea acestei identificări este stabilirea de norme și definiții detaliate, pe lângă cele prevăzute de Directiva 2014/59/UE. Această metodă este preferabilă stabilirii unei liste de acorduri specifice care pot fi încheiate în temeiul diferitelor acte legislative naționale ale statelor membre, întrucât o astfel de listă ar fi dificil de completat și ar trebui actualizată în permanență. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să clarifice și să restrângă, în cazul în care este necesar, domeniul de aplicare al diferitelor forme de protecție prevăzute de Directiva 2014/59/UE în cazul fiecărei categorii de acorduri.

(3) Diferitele categorii de acorduri prevăzute la articolul 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE sunt descrise mai mult sau mai puțin detaliat: unele categorii sunt detaliate integral, în timp ce altele sunt stabilite în termeni mai vagi. În plus, unele categorii se referă la un singur tip de relație și de obligație contractuală sau la un set limitat de relații și de obligații contractuale, în timp ce altele vizează un număr mai mare și o gamă deschisă de obligații, tranzacții și relații contractuale. Aceste din urmă categorii sunt susceptibile să includă toate raporturile juridice și contractuale dintre o instituție și una sau mai multe dintre contrapărțile sale. Dacă aceste categorii de acorduri ar fi protejate pe deplin, autorităților de rezoluție le-ar fi dificil sau chiar imposibil să efectueze transferuri parțiale. Prin urmare, este adecvat să se evite o protecție excesivă, care s-ar putea extinde la toate activele, drepturile și obligațiile dintre o instituție și contrapărțile sale.

(4) Unele categorii de acorduri protejate sunt definite în termeni mai generali în Directiva 2014/59/UE. Pentru a spori certitudinea în ceea ce privește domeniul de aplicare, în special referitor la contractele de garanție reală, la acordurile de compensare reciprocă și de compensare și la mecanismele de finanțare structurate, aceste categorii ar trebui specificate mai în detaliu. Prezentul regulament delegat nu ar trebui să împiedice autoritățile de rezoluție să specifice mai în detaliu, în cazurile de transfer parțial, tipurile de acorduri de compensare și de compensare reciprocă ce beneficiază de protecție în cazuri individuale de transfer parțial, atunci când acordurile respective

([1]) JO L 173, 12.6.2014, p. 190.

sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de normele prudențiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseparabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă dreptul de a decide în legătură cu această protecție extinsă în cazuri individuale de rezoluție.

(5) Contrapărțile instituției pot conveni asupra unui așa-numit acord de compensare reciprocă „atotcuprinzător" (*catch-all*) sau „nespecificat" (*sweep-up*), care să includă orice drepturi și obligații ale părților și, totodată, toate aceste drepturi și obligații. În consecință, prin acest tip de acord, orice pasive existente între părți ar fi protejate de riscul de a fi separate unele de celelalte. Drept urmare, transferul parțial în ceea ce privește această contraparte ar fi imposibil de gestionat și, în general, ar pune în pericol fezabilitatea instrumentului în ansamblul său, deoarece s-ar putea ca autoritățile de rezoluție să nu poată nici măcar să distingă pasivele care sunt acoperite de aceste acorduri de cele care nu sunt. Ar trebui apoi să se clarifice și faptul că acordurile de compensare reciprocă și de compensare „atotcuprinzătoare" sau „nespecificate", care includ orice drepturi și obligații ale părților și, totodată, toate aceste drepturi și obligații, nu ar trebui să fie calificate drept acorduri protejate.

(6) Din articolul 80 din Directiva 2014/59/UE reiese că nicio restrângere a domeniului de aplicare al definiției acordurilor protejate în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să aducă atingere funcționării sistemelor de tranzacționare, de decontare și de compensare, în măsura în care aceste sisteme se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]). Autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a proteja toate tipurile de acorduri menționate la articolul 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE care sunt legate de activitatea contrapărții în calitate de contraparte centrală. Aceasta include activitatea acoperită de un fond de garantare în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), fără a trebui însă să se limiteze la aceasta.

(7) Același lucru este valabil în cazul activelor, drepturilor și pasivelor legate de sistemele de decontare a plăților sau a titlurilor de valoare. Întrucât acordurile de compensare care intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/26/CE sunt protejate în caz de insolvență, acestea ar trebui protejate, de asemenea, din motive de consecvență, în temeiul articolului 76 din Directiva 2014/59/UE. Cu toate acestea, este oportun să se extindă domeniul de aplicare al protecției prevăzute la articolul 76 alineatul (2) din directiva menționată anterior la toate acordurile cu sisteme de plăți și de decontare a titlurilor de valoare și la activitățile conexe acestora, dacă este cazul.

(8) Necesitatea specificării domeniului de aplicare al acordurilor care beneficiază de garanții în anumite cazuri în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE nu ar trebui să împiedice, în general, autoritățile de rezoluție să protejeze orice clasă de acorduri care poate fi inclusă într-una dintre categoriile de la articolul respectiv și care, în cadrul procedurilor de insolvență, este protejată de separarea activelor, drepturilor și pasivelor care fac obiectul acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]).Acest lucru este valabil dacă un creditor ar continua să beneficieze de drepturile care decurg din acord, cu excepția cazului în care întreaga tranzacție ar fi fost anulată în temeiul legislației naționale în materie de insolvență. Aceste dispoziții se aplică în special contractelor de garanție reală și acordurilor de compensare reciprocă și de compensare care sunt protejate în temeiul legislației naționale în materie de insolvență,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică definițiile din Directiva 2014/59/UE. Se aplică, de asemenea, următoarele definiții:

1. „securitizare" înseamnă securitizarea astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 61 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]);

2. „acorduri de compensare contractuală" înseamnă acordurile de compensare contractuală astfel cum sunt definite la articolul 295 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

([1]) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

([3]) Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

([4]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

Articolul 2

Condiții privind contractele de garanție reală, inclusiv operațiunile de finanțare prin instrumente financiare

Contractele de garanție reală prevăzute la articolul 76 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59/UE includ următoarele:

1. acordurile care prevăd garanții și garanții personale (*guarantees, personal securities and warranties*);

2. drepturile de retenție și alte garanții reale;

3. operațiunile de dare cu împrumut de titluri de valoare care nu implică transferul deplin al drepturilor de proprietate asupra garanției reale și care presupun ca o parte (împrumutătorul) să dea cu împrumut titlurile de valoare celeilalte părți (debitorul) în schimbul plății unui comision sau a unei dobânzi, precum și ca debitorul să ofere împrumutătorului garanții reale pe întreaga durată a împrumutului.

Contractele de garanție reală se califică drept contracte de garanție reală în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2014/59/UE numai dacă drepturile sau activele la care este atașată garanția reală sau la care aceasta ar fi atașată în urma producerii unui eveniment care determină executarea sunt identificate sau identificabile suficient în conformitate cu termenii contractului și cu legislația națională aplicabilă.

Articolul 3

Condiții privind acordurile de compensare reciprocă

(1) Acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și o singură contraparte se califică drept acorduri de compensare reciprocă, astfel cum sunt menționate la articolul 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, atunci când se referă la drepturi și obligații care decurg din contracte financiare sau instrumente financiare derivate.

(2) Acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se califică drept acorduri de compensare reciprocă, astfel cum sunt menționate la articolul 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, în oricare dintre următoarele situații:

(a) atunci când acordurile sunt legate de activitatea de contraparte centrală a contrapărții, în special de activitatea acoperită de un fond de garantare, astfel cum se menționează la articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(b) atunci când acordurile se referă la drepturi și obligații față de sistemele definite la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE sau față de alte sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare și sunt legate de activitatea lor de sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare.

(3) Autoritățile de rezoluție pot decide, în cazuri individuale, că acordurile de compensare reciprocă încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți, în măsura în care se referă la alte tipuri de drepturi și obligații decât cele menționate la alineatele (1) și (2), se pot califica drept acorduri de compensare reciprocă în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2014/59/UE atunci când acordurile respective sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de normele prudențiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseparabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective.

Articolul 4

Condiții privind acordurile de compensare

(1) Acordurile de compensare contractuală încheiate între o instituție și o singură contraparte se califică drept acorduri de compensare reciprocă în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE atunci când se referă la drepturi și obligații care decurg din contracte financiare sau instrumente financiare derivate.

(2) Acordurile de compensare contractuală încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se califică drept acorduri de compensare în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE în oricare dintre următoarele situații:

(a) atunci când acordurile sunt legate de activitatea de contraparte centrală a contrapărții, în special de activitatea acoperită de un fond de garantare, astfel cum se menționează la articolul 42 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(b) atunci când acordurile se referă la drepturi și obligații față de sistemele definite la articolul 2 litera (a) din Directiva 98/26/CE sau față de alte sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare și sunt legate de activitatea lor de sisteme de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare.

(3) Autoritățile de rezoluție pot decide, în cazuri individuale, că acordurile de compensare încheiate între o instituție și una sau mai multe contrapărți se pot califica drept acorduri de compensare în temeiul articolului 76 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2014/59/UE atunci când sunt recunoscute în scopul atenuării riscurilor de normele prudențiale aplicabile, iar protecția, în special prin neseparabilitate, reprezintă o condiție a recunoașterii respective.

Articolul 5

Condiții generale aplicabile contractelor de garanție reală, acordurilor de compensare reciprocă și de compensare și mecanismelor de finanțare structurate

(1) Articolele 2, 3 și 4 nu aduc atingere următoarelor competențe ale autorităților de rezoluție:

(a) de a proteja orice tip de acorduri care pot fi incluse într-una din categoriile de la articolul 76 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (f) din Directiva 2014/59/UE și care sunt protejate în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență de o separare temporară sau pe o perioadă nedeterminată, de suspendarea sau de anularea activelor, drepturilor și pasivelor care intră sub incidența acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE;

(b) de a proteja orice tip de acorduri care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 76 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și care sunt protejate în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență de o separare temporară sau pe o perioadă nedeterminată, de suspendarea sau de anularea activelor, drepturilor și pasivelor care intră sub incidența acestor acorduri în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, inclusiv al actelor care transpun în legislația națională Directiva 2001/24/CE.

(2) Autoritățile de rezoluție pot exclude, în cazuri individuale, de la protecția conferită de articolul 76 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE contractele de garanție reală sau acordurile de compensare reciprocă și de compensare legate de contracte care includ orice clauză care, în cazul în care o contraparte se află în stare de nerambursare, îi permite unei contrapărți care nu se află în stare de nerambursare să facă numai plăți limitate sau să nu facă nicio plată în favoarea contrapărții aflate în stare de nerambursare, chiar dacă aceasta din urmă este un creditor net.

Articolul 6

Condițiile privind mecanismele de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii riscurilor

(1) Mecanismele de finanțare structurate prevăzute la articolul 76 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59/UE includ următoarele:

(a) securitizări în care expunerile-suport au fost clasificate în tranșe și transferate printr-un transfer de proprietate complet din bilanțul inițiatorului către instituția sau entitatea aflată în rezoluție (securitizare de tip „vânzare reală”);

(b) securitizări prin intermediul instrumentelor contractuale în cazul cărora activele-suport rămân în bilanțul instituției sau al entității aflate în rezoluție (securitizare sintetică).

În cazul securitizărilor de tip „vânzare reală”, orice rol exercitat de inițiator în structură, inclusiv în ceea ce privește administrarea împrumuturilor (*servicing*), oferirea oricărei forme de protecție împotriva riscurilor sau furnizarea de lichidități, se consideră obligație care face parte din mecanismele de finanțare structurate.

În cazul securitizărilor sintetice, garanția reală este considerată un drept care face parte din mecanismele de finanțare structurată numai în cazul în care aceasta este atașată unor active specifice și identificate suficient sau identificabile în conformitate cu termenii acordului și cu legislația națională aplicabilă.

(2) Acordurile care constituie o structură de securitizare care acoperă relațiile reciproce dintre inițiatori, emitenți, administratori fiduciari, societăți de administrare a activelor (*servicers*), administratori de lichidități și contrapărți de protecție pentru credite și swap-uri sunt considerate ca făcând parte din mecanismele de finanțare structurate în cazul în care aceste relații reciproce sunt direct legate de activele-suport și de plățile care trebuie efectuate din veniturile generate de aceste active către deținătorii de instrumente financiare structurate. Aceste relații reciproce includ obligațiile și drepturile legate de activele-suport, obligațiile aferente instrumentelor emise și contractelor de garanție reală, inclusiv tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate, necesare pentru menținerea fluxului de plăți în cadrul acestor obligații.

(3) Alineatul (2) nu aduce atingere competenței autorității de rezoluție de a decide, de la caz la caz și având în vedere structura specifică a mecanismului de finanțare structurată prevăzut la articolul 76 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2014/59/UE, că celelalte acorduri dintre părți menționate la alineatul (2), precum acordurile de gestionare a împrumuturilor, care nu sunt direct legate de activele-suport și de plățile care trebuie efectuate, fac parte dintr-un astfel de mecanism de finanțare structurată.

Articolul 7

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 7 februarie 2017.

Pentru Comisie

Președintele

Jean-Claude JUNCKER